

Arrest

nr. 78 560 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE KEUKELAERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2010 dient verzoekster een visumaanvraag voor kort verblijf in. Op 3 maart 2010 legt verzoekster een aankomstverklaring af. Zij is in het bezit van een visum type C.

Op 25 juni 2010 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een burger van de Unie, in functie van haar schoonzoon.

Op 24 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 25.06.2010 door S., S. K. geboren te M, op 15.08.1950 en van Indische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen dagen.

Reden van de beslissing:

☐ *Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de verwantschap met de referentiepersoon bestaat niet langer.*

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging als ascendent in functie van de heer A.S. D., die met de dochter van betrokkene getrouwd is.

Aangezien de dochter van betrokkene echter op 17.02.2010 overleden is en de aanvraag gezinshereniging pas gebeurde op 25.06.2010, kan men niet stellen dat er nog een verwantschap bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2, 4° *juncto* artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 52, § 4 *juncto* 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Art. 52, § 4, 2e lid K.B. van 08.10.1981 bepaalt dat indien verweerster het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden na datum van aanvraag geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, deze een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aflevert.

De wettelijke termijn om een beslissing te nemen bedraagt 6 maanden in geval gezinshereniging wordt gevraagd met een burger van de Unie.

De aanvraag tot gezinshereniging geschiedde reeds op 03.05.10. Desalniettemin werd pas op 25.06.10 een bijlage 19ter uitgereikt.

Op 24.11.10 werd de bestreden beslissing genomen.

De bestreden beslissing werd echter pas ná 25.11.10 aan de Stad Gent toegestuurd aangezien het gemeentebestuur aan verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft afgeleverd welke geldig was vanaf 07.12.10 (stuk 2).

Doordat verweerster heeft nagelaten haar beslissing te nemen binnen de wettelijke termijn van 6 maanden na de aanvraag dd. 03.05.10 (zowel Dhr. D. als zijn dochtertje I. zijn EU-burger) is het recht van verblijf van verzoekster verworven.

Vanzelfsprekend begint de termijn van 6 maanden te lopen vanaf datum van aanvraag strekkende tot gezinshereniging en niet vanaf datum van uitreiking van de bijlage 19ter.

Mitsdien kon verweerster zich niet langer beroepen op art. 40bis, § 2, 4° Wet van 15 december 1980 om het recht van verblijf te weigeren.

Verweerster diende zich daarentegen te beroepen op art. 42quater, § 1, 3° Wet van 15 december 1980 (overlijden).

Het eerste middel is gegrond.”

2.2 De Raad dient op te merken dat hij desnoods ambtshalve dient na te gaan of verzoekster nog belang heeft bij het middel.

In dit verband dient het volgende te worden opgemerkt.

Met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), die in werking zijn getreden op 22 september 2011, wordt de regelgeving tot het bekomen van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging gewijzigd. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing is op het ogenblik van de uitspraak, bepaalt:

“ § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter van de dezelfde wet luidt op het ogenblik van de uitspraak als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

(...).”

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annuleringsarrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het *adagium* “*tempus regit actum*” de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het declaratieve karakter van de erkenning van een verblijfsrecht doet geen afbreuk aan deze conclusie daar het niet vermag een opgeheven recht te doen herleven.

Op het ogenblik van de uitspraak zijn de voornoemde artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing. Aangezien het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag had ingediend op zich geen onherroepelijk vastgesteld recht creëert, zal de verwerende partij bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de voorwaarden vervat in de thans geldende artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet dienen toe te passen. De voorwaarden van de voornoemde bepalingen bieden de verwerende partij geen ruimte om de aanvraag tot gezinshereniging van een verzoekende partij als ascendent in functie van haar meerderjarig kind met de Belgische nationaliteit in te willigen. Op grond van dit gegeven alleen heeft de verzoekende partij in beginsel geen actueel belang meer bij haar beroep.

Er dient echter te worden nagegaan of er te dezen geen sprake is van een onherroepelijk vastgesteld recht.

Artikel (oud) 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit luidt al volgt:

“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris binnen een termijn van vijf maanden een beslissing dient mee te delen aan het gemeentebestuur.

Artikel (oud) 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat indien de bestreden beslissing werd getroffen buiten de termijn van 5 maanden verzoekster haar verblijfsrecht op onherroepelijke wijze heeft verkregen, waaraan geen afbreuk kan worden gedaan door de artikelen 40bis en 40ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet dat niet meer voorziet in een gezinshereniging als ascendent in functie van een meerderjarig kind met de Belgische nationaliteit.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing werd getroffen buiten de periode van 5 maanden. Het nagaan of er te deze sprake is van een onherroepelijk vastgesteld recht vereist derhalve een onderzoek ten gronde van het middel, wat maakt dat verzoekster belang heeft bij het middel.

Met toepassing van (oud) artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit wordt de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart ingediend door middel van de bijlage 19ter. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 juni 2010 een bijlage 19ter heeft ondertekend. Aangezien de aanvraag is ingediend 25 juni 2010 en de bestreden beslissing is genomen op 24 november 2010 dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tijdig is genomen. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat zij haar aanvraag heeft ingediend op 3 mei 2010 door te verwijzen naar een begeleidende brief van 3 mei 2010, die zij heeft voorgelegd bij haar aanvraag van 25 juni 2010. Verzoekster kan evenmin ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing pas na 25 november 2010 aan de stad Gent is toegestuurd door te verwijzen naar een verblijfskaart die haar is afgeleverd op 7 december 2010. Verweerder wijst in de nota met opmerkingen bovendien op de intrekking (*“gesupprimeerd”*) van de verblijfskaart. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de bestreden beslissing na 25 november 2010 aan het gemeentebestuur werd overgemaakt en verzoekster toont dit niet aan door te verwijzen naar een verblijfskaart van 7 december 2010, die haar werd afgegeven door de gemeente. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit wordt aldus niet aangetoond. Aangezien uit de bespreking van het middel blijkt dat verweerder op correcte wijze artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit heeft toegepast wordt evenmin de schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat (oud) artikel 42quater bepaalde dat *“gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie”* een einde kon worden gesteld aan het verblijfsrecht. *In casu* is de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en geen beëindiging van een verblijfsrecht waardoor de schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de onderzoeksplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 *juncto* artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele *“en materiële motiveringsplicht van bestuurshandelingen”*.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing is gebaseerd op art. 40bis, § 2, 40 Wet van 15.12.1980 welke bepaalt dat als een familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd de bloedverwanten in opgaande lijn.

a) Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing dat enkel een onderzoek werd gevoerd naar het verwantschap tussen verzoekster en haar schoonzoon, Dhr. A. S. D., doch dat het onderzoek naar de verwantschap tussen verzoekster en haar kleindochter, Mej. I. D., niet werd gevoerd.

Dit volgt alleen reeds uit de bewoordingen van de bestreden beslissing: "Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging als ascendent in functie van de huur A. S.D., die met de dochter van betrokkene getrouwd is. "

Nochtans werd in het verzoekschrift strekkende tot gezinshereniging dd. 03.05.10 door verzoekster uitdrukkelijk een aanvraag verricht om te worden herenigd met haar schoonzoon EN kleindochter:

"Mevrouw SINGH wenst een toelating tot gezinshereniging met haar schoonzoon A.S.D. en haar kleinkind I.D." (eigen onderlijning)

Daarenboven werd in de bijlage 19ter uitgereikt op 25.06.10 reeds bevestigd dat aan het bewijs van de bloedverwantschapband werd voldaan:

"Het bewijs van de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband, zoals bedoeld in artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981! werd bewezen als volgt: Reispas India nr. 8651286 geldig tem 15.02.2020 + Visum C + huwelijksboekje dochter + schoonzoon + geboorteakte dochter." (eigen onderlijning)

Alleszins werd het bewijs dat de kleindochter van verzoekster (1) de Belgische nationaliteit heeft en (2) bloedverwant is afdoende geleverd door de overgelegde documenten.

b) Verweerster had de verplichting om te onderzoeken of de toepassingsvoorwaarden van art. 40bis, § 2, 40 Wet van 15.12.1980 in hoofde van zowel de schoonzoon als de kleindochter van verzoekster werden voldaan.

Immers is verweerster als openbare dienst ertoe gehouden alle wettelijke mogelijkheden na te gaan en is het haar niet toegestaan zich bij het onderzoek van de rechtspositie van de vreemdeling / rechtsonderdaan te beperken tot deze elementen welke leiden tot een terugleiding naar het land van herkomst.

Er dient m.a.w. een volledig onderzoek te worden gevoerd naar de rechtspositie van de rechtszoekende.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen aanzien en aanvaarden.

Inderdaad behoorde het tot de verplichting van de verweerster een zorgvuldig onderzoek te voeren omtrent de door verzoekster aangehaalde feiten.

Het bijzonder onderzoek had overigens moeten blijken uit de motivering van de bestreden beslissing.

Anderzijds dient elke bestuurshandeling gebaseerd te zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen (O. VANHEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R. 1993/2,67-68).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verweerster heeft onderzocht of de voorwaarden van art. 40bis, § 2, 40 Wet van 15.12.1980 in de relatie tussen haarzelf en haar kleindochter waren voldaan.

Verweerster is derhalve tekort geschoten in haar onderzoeksplicht. Het niet ambtshalve beoordelen van de band van verwantschap tussen verzoekster en Mej. I.D. komt daarenboven onzorgvuldig en kennelijk onredelijk over.

Het tweede middel is gegrond."

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de unie, daar de verwantschap met de referentiepersoon niet langer bestaat. Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging als ascendent in functie van de heer A.S.D, die met de dochter van betrokkene getrouwd is. Aangezien de dochter van betrokkene op 17 februari 2010 overleden is en de aanvraag gezinshereniging pas gebeurde op 25 juni 2010 is er geen verwantschap meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster betoogt dat de motieven onredelijk en onzorgvuldig zijn, waarmee zij aangeeft de motieven te kennen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster stelt dat zij ook een aanvraag gezinshereniging in functie van haar kleindochter heeft ingediend.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 25 juni 2010 een bijlage 19ter, een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging *in functie* van haar schoonzoon heeft ondertekend waarbij zij de volgende stukken heeft voorgelegd: een reispas en visum, huwelijksboekje van haar dochter en schoonzoon en geboorteakte van haar dochter. Uit het schrijven van 3 mei 2010 blijkt dat in de hoofding wordt gewezen op een aanvraag gezinshereniging met de heer A.S.D. (haar schoonzoon). Uit de stukken van het dossier blijkt dat geen documenten werden opgevraagd, noch door verzoekster werden voorgelegd die specifiek betrekking hebben op een aanvraag gezinshereniging ten aanzien van haar kleindochter. Verweerder merkt bovendien in de nota met opmerkingen op dat een aanvraag gezinshereniging slechts kan worden ingediend ten aanzien van één referentiepersoon. Verzoekster verwijst weliswaar naar de situatie van het gezin van haar schoonzoon en kleinkind in haar schrijven van 3 mei 2010 doch uit de stukken van het dossier blijkt niet dat zij uitdrukkelijk om de gezinshereniging *in functie* van haar kleinkind heeft gevraagd. Waar verweerder in de bestreden beslissing aldus de aanvraag enkel *in functie* van haar schoonzoon heeft onderzocht en beoordeeld blijkt dit niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat zij de aanvraag *in functie* van haar schoonzoon heeft ingediend. Het feit dat zij in haar schrijven van 3 mei 2010 eveneens verwijst naar een 'gezinshereniging' met haar kleindochter doch nergens uitdrukkelijk verwijst naar haar kleindochter in functie van wie zij de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht zou indienen, volstaat niet. Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten "*niet ambtshalve*" de band van verwantschap tussen haar en haar kleindochter te beoordelen. Een schending van de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het beginsel van behoorlijk beheer en machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing werd noch handmatig noch elektronisch ondertekend door de gemachtigde ambtenaar van verweester. Er is daarentegen enkel sprake van een ingescande handtekening. In een recent arrest vernietigde de Raad van State een beslissing van verweester wegens een substantieel vormgebrek aangezien de handtekening van de gemachtigde ambtenaar op de beslissing werd ingescand (R.v.St. 8 mei 2009, nr. 193.106, niet gepubliceerd). Het manuele karakter vormt een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening zodat geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken en andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt. De afdruk van een ingescande handtekening kan veeleer met een kopie worden gelijkgesteld, doch geldt niet als een manuele handtekening. Tot bewijs van het tegendeel moet ervan worden uitgegaan dat de handtekening op de bestreden werd ingescand. Overeenkomstig voormelde rechtspraak van de Raad van State behoort het immers aan verweester om aan te tonen dat de handtekening niet werd ingescand. Mitsdien schendt de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk beheer en overschrijdt verweester de haar krachtens de Wet en bijzondere rechtsregels toegekende macht. Het derde middel is gegrond."

2.6 Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing manueel werd ondertekend door V.T, attaché.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters beschouwingen, waar zij stelt dat de handtekening niet manueel is aangebracht, feitelijke grondslag missen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat attaché V.T. gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De bevoegdheid van de opsteller van de bestreden beslissing wordt niet betwist.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN